

IN BREMERHAVEN

Als het Amerikaanse vrachtschip de Duitse haven binnentoomt, trekken de stralen van de late middagzon gouden strepen op het water. Aan de oever spelen kinderen in het gras.

Zodra de kinderen het schip in de gaten krijgen, lopen ze mee met het schip, kijken verlangend naar boven. Nu komen ook vrouwen aanlopen, oude vrouwen, sjofel gekleed. Als het schip stilstaat voor de sluis, blijven ook de kinderen en de vrouwen staan, met vragend opgeheven gezichten.

Een der vrouwen heeft het typisch opgezazen gezicht en de dikke benen van hoogeroedeem. (Ja, meneer Kupers!) En dan vallen reeds de repen chocolade, gevolgd door in vloeipapier gewikkelde stukken gebakken vis, vlees en echt wit wittebrood! Op een Amerikaans vrachtschip is de kost zo overvloedig en voedszaam, dat er dagelijks bakken vol weggegooid worden. Nu krijgt het een betere bestemming. De vrouwen stoppen de pakjes in hun tas en gaan er gauw mee naar huis. Ook de meeste kinderen bewaren het. Ze vechten er niet om.

Zolang het schip aan de kade ligt, is het iedere avond feest in het benedenschip. Daar zitten Duitse kinderen in de eetzaal der bemanning en eten met stralende gezichtjes het heerlijke voedsel. En ondertussen vult de bemanning de meegebrachte emmertjes met eten en fruit.

Om 4 uur 's ochtends komen de havenarbeiders met witte gezichten aan boord. Verscheidene van hen zijn boven de zestig. En met hen komt de politie. — Duitse politie met de bekende arrogante en wrede natietronics. Het uitladen begint, — magere proleten laden onder politie-toezicht „auto's" uit de boot.

Prachtige glazen l-nieuwe „sleën". Een onafzienbare rij moderne wagons staan binnen korten tijd op de wagons; — bij gebrek aan beter trekt een oude werknol de wagons langs de rails. Na de auto's komen de levensmiddelen, bestemd voor de bezettingstroepen, fijn wit meel, balen suiker. Voor de bevolking zijn er gedroogde, groene erwten.

Het werk vordert langzaam. Voor een deel is dit te wijten aan het slechte materiaal. Maar een feit is ook, dat de Duitse arbeiders zich niet haasten. Geen wonder! Tien uur arbeid per dag, voor 7 Mark. En dan gaat er nog 50 pf. af voor een warme hap op 't werk. (Een-cigaret kost 6 Mark, een brood 80 pf., de kosten voor het levensonderhoud, als men dit woord tenminste gebruiken kan, zijn laag, want het weekkrantsoen voor brood is ongev. 1600 gr., en af en toe, niet regelmatig, krijgen ze per week 50 gr. bbtter.)

Als het werk gedaan is en het schip vaart uit, is het voor hen tevens uit met de verdiende. Het duurt soms dagen, of zelfs langer dan een week voor er weer

werk is. Deze wachttijd krijgen ze niet uitbetaald. Het is geen wonder, dat ondanks politie-toezicht, de meeste arbeiders een extra'tje mee naar huis nemen. Hoe zouden ze zich er anders bovenop kunnen houden?

Velen van hen wonen in houten barakken, honderden kinderen en ook volwassene zijn in de laatste strenge winter doodgevroren. 70 pCt. van de woonruimte van het stadje is weggebombardeerd.

Men moet bij hen niet komen met praatjes over schuld en boete. Ze vertellen je, dat de grote bonzen, in Duitsland zowel als overal in de wereld, in de goedverwarmde huizen zitten en dat de arbeiders moeten boeten, zoals ze eerst moesten vechten. De arbeiders zijn altijd de sigaar, hoe dan ook. Ze geven toe, dat ze teveel op hun leiders hebben vertrouwd, reeds voor Hitler, ja zelfs voor de eerste wereldoorlog. Nu hebben ze geen partij of vakvereniging meer, vertrouwen in elkaar nog minder. De strijd om het bestaan is zo ontzettend geworden, — en het wantrouwen onderling nog zo groot; ieder vecht voor zichzelf.

Naast onze boot ligt een oude Duitse vrachtschuit. Op het dek spelen kinderen. Moeder breidt, vader leest een krantje. De late middagzon zet alles in een goud-gleed. Het ziet er zo vredig, zo menselijk uit.

Waarom zijn er drie wereldoorlogen nodig, voordat de arbeiders begrijpen dat zij, en zij alleen, een werkelijke vrede kunnen opbouwen.....?

Het dan hier, dan daar staken zal pas aan kracht winnen wanneer wij het weten te verstaan onze strijd gemeenschappelijk te voeren.

Mislukte oogst of kapitalistisch wanbeheer

De laatste weken kun je geen grant of weekblad meer inzien of je aandacht wordt gevestigd op de droogte, die de gewassen doet verdorren en de oogst laat mislukken. Dat die droogte bringende winden uit het oosten komen, wordt soms zelfs Stalin kwalijk genomen, niettegenstaande de graanoogsten in de Oekraïne overvloedig schijnen te zijn.

Terwijl in West-Europa de akkerbouw tot het uiterste wordt opgevoerd om zo min mogelijk granen en veevoeder uit Amerika en Canada te betrekken, ten einde de daarvoor benodigde deviezen voor het kopen van oorlogsmateriaal te gebruiken, wordt het tot uiterste krachtsinspanning opgejaagde proletariaat, onder meer de droogte als oorzaak van verscherpte rantsoenering in pers en radio voor gehouden.

Aan ons de taak, de arbeidersklasse er van te doordringen, dat dit het gevolg is van een kapitalistisch wanbeheer, dat vasthoudt aan een productie, die wel op winst maar niet op de behoefte is ingericht.

den om de staking te breken. De eisen der arbeiders gingen uit boven het door de regering vastgestelde.

Zo scherp ligt het bij de „Holland" staking niet. Toch wordt ook hier de staking tegengewerkt door de hulp van de militairen. Met de pers is het niet anders gesteld.

Wanneer, zoals na de oorlog meer en meer gebruikelijk is, de arbeiders buiten de vakbond om tot staking komen, is het de pers, die zich op het conflict werpt en de publieke opinie beïnvloedt in het nadeel der strijdende arbeiders. Motieven zijn er altijd te vinden en zeker als het bedrijven zijn die mede de voedsel-positie regelen.

Volgens „Het Parool" van Donderdag 28 Aug. j.l. dreigde, er 160 ton tarwe te bederven door de uitgebroken staking. Dat er toen reeds vier weken een dekschuit met teveel gemalen tarwe voor de wal lag te bederven, speelt geen rol. Dit zelfde blad wist uit te rekenen, dat er 240.000 broden dreigden onttrokken te worden aan de consumptie. Cijfers spreken duidelijk tot de verbeelding van de mensen en daar houden deze beren dan ook rekening mee. Verder zou getracht worden de tarwe nog als veevoeder te behouden.

Zo zien wij, dat de pers één lijn trekt met de ondernemers. Met zo'n voorlichting is dan het ontslag van de 172 stakers „gerechtvaardigd". Alles spant dan samen de staking in 'n zo ongunstig mogelijk daglicht te stellen.

Nu weten wij wel dat dit geen nieuws is voor de arbeiders. Meer dan eens werd de pers buiten de stakers-vergaderingen gehouden, omdat reeds bij voorbaat vast staat, dat men met tegenstanders te doen heeft.

De voorlichting moet dan ook ter hand genomen worden door de arbeiders zelf. Voor, maar zeker tijdens de actie, moet de oorzaak van het conflict uiteengezet worden en daarmee tegelijk worden aangestuurd op een zo groot mogelijke solidariteit, die tot uitdrukking moet komen door de eisen van verschillende bedrijven te verbinden, opdat de actie zo groot mogelijk zal zijn.

Staking Meelfabriek „Holland"

Van een staker ontvingen wij het volgende schrijven.

Ruim veertien dagen duurt de staking aan de „Holland" en veel verandering is er niet in gekomen. Het moet voor ons heel duidelijk zijn dat, als het er om gaat de strijd tegen het verbonden kapitalisme te voeren, wij ook met eenzelfde macht daartegenover moeten staan, willen er positieve voordelen uit te voorschijn komen.

De eenheid van het personeel van de „Holland" is voorbeeldig, maar is, wanneer zij tot dit ene bedrijf beperkt blijft, onvoldoende. Uitbreiding van de actie is voorwaarde om tot meer kracht te komen. Wel is de solidariteit groot, gelet op de flinke bedragen, die aan geld binnen komen. Veel meer zal begrepen moeten worden, dat de staking die, dan hier dan daar, uitbreken aan kracht zullen winnen, wanneer de arbeiders, verbonden met elkaar, de strijd aanbinden tegen het ondernemersdom. Zij hebben geen andere hulpbronnen dan hun verbondenheid. Pers en regering vinden zij, als het er om gaat het levenspeil te verhogen, altijd tegenover zich.

Zo ook hier. De regering staat prestatie-toeslag toe, omdat loonsverhoging niet gegeven mag worden. Maar als wij gebruik maken van de staking, het enige middel om dit te bereiken, staat de regering naast de ondernemer, dus tegen de arbeiders. Ook in deze staking zorgen de militairen dat het meel bij de bakkers komt.

Het klassekarakter van de regering verloochend zich nooit. Alleen treedt deze met meer kracht op als de elsen boven het door de regering vastgestelde normen uitgaat. De haven- en zeeliedenstakingen, die achter ons liggen, geven daar voorbeelden van. Daar werd met alle kracht opgetre-

27 SEPTEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 38

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbetaling

Arbeiders in de bedrijven

Arbeiders in de bedrijven. Arbeiders in de havens en het transportbedrijf, een ernstig woord moeten wij met U spreken.

Nog beheerst U gelukkig de afschuw van het fascisme, dat in afgelopen jaren met ruwe soldatenlaarzen een groot deel van Europa binnen marcheerde. Vijf jaren hebben wij gezocht en gewrokt, hebben wij ons nu eens door sabotage en stil verzet, dan enkele malen plotseling in heftige stakingsuitbarstingen teweergegeld tegen onrecht en verslaving, officiële moordpartijen, deportaties van arbeiders en sadisme tegenover medemens.

De afgelopen oorlog was een imperialistische oorlog en haar scherpste aandrangen van de menselijke waardigheid vinden haar verklaring slechts daarin, dat de kapitalistische tegenstellingen onder het moderne imperialisme geweldig zijn toegenomen. Dit kapitalisme maakt het onmogelijk, dat de verschillende kapitaalsmachten ook maar in enigerlei mate elkaar rustig naast zich kunnen dulden. De nationale tegenstellingen namen en nemen hand over hand toe. Elke kapitaalsgroep verschijnt in de vorm van een streng georganiseerde economie op de grondslag van de natie. Daarom, terwijl heel de wereld smacht naar een vrije uitwisseling van de arbeidsproducten, namen en nemen haar moeilijkheden van dag tot dag toe. Daarom, terwijl een ieder in verband met de productiemogelijkheden een goed en onbezorgd bestaan van de grote massa met de dag meer naar beneden geschroefd. Daarom, terwijl ons ruimer inzicht over de gehele wereld zou moeten worden vergroot, sluiten zich de naties en stoot de heersende klasse al diegenen uit, die niet passen in de nationale eenheid. De positie van de joden onder Hitler-Duitsland en nu, de positie van al diegenen ook, die de klassen-gedachte als de hefboom zien, om tot nieuwe maatschappelijke orde te komen,

vrij van iedere uitbuiting, bevestigt dit alles.

Het nationalisme viert, onder aanverring van elke nationale bourgeoisie, hoogtij. Onuitgesproken geldt het parool: Allen en alles één in de natie, één in de voortdurende strijd om het nationale (kapitalistische) bestaan tegen andere grote of kleine imperialismen.

Dit was zo in de tweede wereldoorlog en het is evenzo nu, in het tijdvak dat wij met reuzenlaarzen marcheren naar de nog onnoemelijk veel erger derde wereld-land.

Alle grote stukken arbeidersbeweging namen en nemen hun plaats in naast de eigen bourgeoisie. Zij allen baseerden zich, en baseren zich zeker nog, op de bestaande orde, de orde van de uitbuiting van eigen en vreemde arbeidskrachten.

De betekenis van het Indonesische conflict is dan ook niet anders. Progressief- of niet-progressief, alle politici in Nederland, die in het politieke orkest medespelen, is het er in feite om begonnen, de winstbronnen te behouden uit de oude koloniale gebieden in het verre Oosten. De winstbronnen, die vloeiden door de uitbuiting van de Indonesische arbeiders en boeren. Tegen het extremisme, dat klaar of minder klaar bewust omtrent verzet tegen uitbuiting, daar aan de dag is getreden, wensen zij allen, met of zonder hulp van de Sjahijs, daadwerkelijk op te treden.

Uw eigen verzet gaat immer tegen Uw eigen uitbuiting, maar daarbij zult ge moeten leren, dat allen die overal in de wereld strijden tegen kapitalistische uitbuiting, Uw lot- en strijdgenoten zijn. Uw en ons ideaal is een klasselose samenleving, waarin de arbeiders zelf over de arbeidsmiddelen heersen en de vruchten van de arbeid onze eigen en aller vruchten zijn. Zomin als de Indonesische werkers iets ten gunste van dit doel kunnen verwachten van de Indonesische intelli-

gentsia en feodale vorsten, die er naar streven een eigen goede machtspositie te verwerven in een z.g.n. nationaal onafhankelijk Indonesië, zomin kan de Nederlandse arbeidersklasse in de strijd om haar bevrijding iets verwachten van z.g.n. politieke en vakbewegingsleiders, die een staatskapitalistische orde wensen en als socialisme aanprijzen.

Maar, daarentegen moeten de Indonesische onderdrukten en moeten de Nederlandse arbeiders alles zetten op het zelf voeren van de strijd tegen ieder imperialisme, vooral ook, wanneer dat uitgaat van hun eigen heersende klasse. Internationale solidariteit van alle verwoopen der aarde moet uitgaan van de leidende gedachte, dat de vijand van de arbeiders staat in het eigen land.

Zelf moet ge in Uw bedrijf beraadslagen over wat U in die grote internationale strijd om een nieuwe orde, de arbeidersheerschappij, te doen staat. Geen parolen kunt U op dit terrein van anderen, en van leiders in het bijzonder, verwachten. Zelf moet ge ook tot daad en organisatie komen.

Zij, die deze dingen het duidelijkste zien, moeten zich beschouwen als en zich organiseren tot propaganda-kernen voor de nieuwe gedachte in de bedrijven. Al het mogelijke moeten wij met elkaar doen om de strijdbaarheid tegen kapitalisme en imperialisme zo groot mogelijk te maken. Enkele malen is reeds hier en daar het wapen der staking tegen het imperialistische drijven van de Nederlandse bezittende klasse gebruikt.

De honderden jaren op de meest ergelijke wijze uitgeroofde bruine kameraden, staan in verzet. Onder de palmen van Java over de sawahs van Indonesië marcheren wederom soldatenlaarzen om kapitaal-bezit te herwinnen. Ditmaal zijn het de voeten van Nederlandse proleten, die macht en gewin voor het kapitalisme gaan herstellen. Wij deden daartegen weinig. Arbeiders in buitenlandse havens weigeren hun hulp aan die expeditie. Daadwerkelijk ondersteunen zij het verzet tegen de oude knechtschap. Ook ons wordt de vraag voorgelegd: „Wat moeten wij doen?" Wij mogen niet wachten

MARS DOOR MOERAS

De vraag is gerechtvaardigd, of het enige waarde heeft, aandacht te schenken aan regeringsvoornemens op het punt van de staatsfinanciën, voornemens, die jaarlijks worden neergelegd in speciale wetten met een nota, die de Tweede en Eerste Kamer ter behandeling worden aangeboden, direct na de opening van de nieuwe jaarlijkse zitting.

Zo beoogt, volgens oude parlementaire gebruiken, de Troonrede de algemene politieke situatie en de algemene regeringsplannen aan te geven, terwijl de z.g. Miljoenennota in het bijzonder de financiële kanten moet belichten.

Het is duidelijk, dat zolang de arbeidersbeweging door de maatschappelijke verhoudingen aangewezen was op een politiek van kleine of minder kleine veroveringen op sociaal en politiek gebied binnen het raam van het kapitalisme, en dat stelsel daarvoor betekende mogelijkheden bood, het wel degelijk voor de arbeiders van belang was, dit in wezen burgerlijke jaarlijkse gebeurtenis, met al zijn ceremonieel, op de voet te volgen. Het is zelfs zo geweest, dat in een bepaalde fase van de jonge groeiende arbeidersbeweging, zij kleur en betekenis aan die derde Dinsdag van September wist te geven. Toen was „Rode Dinsdag”, als dag van demonstratie der arbeiders, meer bekend als: „Prinsjesdag”.

Hebben Troonrede en miljoenennota voor ons nog grote betekenis? Het tijdperk van de sociale en politieke veroveringen langs de weg van het parlement is, normaal gezien, voorbij. Het klassekarakter van de staat, vooral nu hij in grote lijnen het nationale economische leven richt, en zich als regulator opwerpt voor de kapitalistische uitbuiting, is nu veel duidelijker geworden. Het ligt op zijn weg het herstel te bevorderen van dat nationale economische leven, hetgeen alleen mogelijk is, door de uitbuiting van de arbeiders zo hoog mogelijk op te voeren. En dat is nu volstrekt bepalend voor de staatspolitiek.

Hiermede is eigenlijk het antwoord reeds gegeven. Een deel van de arbeiders op parolen, die toch niet van bovenaf door leiders zullen worden gegeven. Stuk voor stuk, man voor man staan wij mede aansprakelijk voor wat wij doen en toelaten. Ook voor ons staat de vijand in het eigen land. Ook op onze solidariteit mogen de Indonesiërs hun aanspraak doen gelden.

Waarom wachten wij eigenlijk?

**ACTIE-COMITÉ INDONESIË:
Ned. Bond van Vrije Socialisten
Vrije Socialisten Vereniging
Communistenbond Spartacus**

ders heeft nog wel belangstelling voor dit burgerlijk seremonieel. Maar dat, op zich zelf, zou voor ons zeker niet voldoende zijn aandacht aan deze zaak te besteden.

Wij hebben echter niet alleen te maken met een oude traditie van de arbeidersbeweging. Ons uitgangspunt moet nu bij het beoordelen van hetgeen zich daarbij afspeelt volkomen anders zijn, maar het blijft noodzakelijk er aandacht aan te besteden.

Niet, om de progressiviteit of het conservatisme van de regering in de aller-eerste plaats te meten. Niet om ons af te vragen, wat „onze parlementaire vertegenwoordigers” daar zouden kunnen bereiken.

Neen, nu gaat het er om, ons een beeld te verschaffen van de positie waarin regering en eigen bezittende klasse zich in de wereld bevinden. Het gaat er om de kracht en de zwakte van onze klassevijand te meten, te doorzien wat hij tegen ons moet voorbereiden en ondernemen.

Wat anders te zeggen over de Troonrede dan: een opsomming van holle, lege frases, volzinnen, waaruit niet anders te concluderen is, dan een perspectiefloos voortgaan in geestelijke en financiële armoede en afhankelijkheid van de grote imperialistische wereldmacht, waarnaar het Nederlandse kapitalisme zich gedwongen is te richten?

En met de miljoenennota is het niet veel beter gesteld. Zij gelijkt op een jaarverslag van een naamloze vennootschap, die op surseance (uitstel) van betaling, gepaard gaande aan roofoverval op de ar-

beidskracht, hoopt haar bestaan te kunnen voorzetten.

Het vorige, het eerste jaar na de „bevrijding”, nog sprak de regering meermalen uit, dat zij zich gedragen voelde door gedachten aan maatschappelijke vernieuwing. Planpolitiek werd als uitkomst uit de armoede naar voren geschoven. Staatsleiding in het sociale en economische leven. Socialisatie van sleutelbedrijven door de Staat. De staats-socialistisch georiënteerde moderne arbeiders werd dit voorgespiegeld als de weg naar het Socialisme.

Voornaam hebben wij daartegenover reeds onze overtuiging gesteld. Wij wezen er op, dat een zodanige politiek, vooral onder de verhoudingen in het huidige Europa, voeren moet, naar verscherpte uitbuiting en grotere verslaving van de arbeidersklasse onder een staats-kapitalistisch régime.

We zijn nu weer een jaar verder. Voor de Nederlandse arbeiders zijn de teleurstellingen niet uitgebleven. En behalve dat hun levenspeil doelbewust laag wordt gehouden, werden hun zonen afgericht en uitgezet voor het herstel van een koloniale heerschappij, die „orde” wordt genoemd. Hun matig verzet zag zich telkenmale geplaagd tegenover de Staat en tegenover organisaties, die zij in het verleden als strijdorganen van de eigen klasse hadden gezien en gevormd.

Een jaar verder. In troonrede en miljoenennota overheerst nu de toon van onmacht en grondig pessimisme. De toen aangevangen opmars naar een nieuwe orde, is uitgelopen op een tocht door het moeras. Elke schroomvallige stap, doet de voeten dieper wegzakken in de slijk. Zwaarder valt het optrekken van de benen. Zij zuigen zich vaster in de slijk

en slechts sjiepend (niet jeepend) verplaatsen zij zich.

Productieverhoging is noodzakelijk, maar dat vereist nieuwe bijna niet te bekomen credieten. Dat vereist nieuwe lasten van rente en aflossing, terwijl de reeds bestaande verplichtingen nu al bijna niet meer kunnen worden nagekomen. Nieuwe credieten, dat betekent grotere afhankelijkheid van de geldschieter, nieuwe bezwarende voorwaarden. Nieuwe lasten, dat komt straks neer op zwaardere belastingen voor het bedrijfsleven voor de onder zorgen gebukt gaande middenstanders, en de arbeiders. Dat betekent minder geld beschikbaar voor de sociale positie van de klasse, die alle rijkdom moet voortbrengen.

Verleidelijk voor regeerders is het luisieren, nu baten zo hoog nodig zijn, naar hen die geen afstand kunnen doen van de oude koloniale heersers- en uitbuiterspositie. Maar een werkelijk pogen om met geweld in het verre Indonesië de orde te herstellen, kost machtig veel geld, dat niet beschikbaar is. In hoeverre zal juist de concurrent, helaas de eigen credietgever, met de voordelen gaan strijken?

Sjiej, sjiej, sjiej! Elke stap verder, trekt en zuigt het moeras sterker. Moet het de trekkende regering niet angstig te moede worden, bij de gedachte dieper het moeras te doorwaden?

Natuurlijk, een regering moet pogen haar beleid van de gunstigste kant te laten zien. Maar hoe poyer is dat alles.

Verdwijnen is het geluid van „Socialisatie”, gevolg zowel van de vergrote invloed van de K.V.P., als wellicht nog meer de macht van het Amerikaanse kapitalisme. Immers ook Staatskapitalisme zet zich alleen door, voor zover de belangen van de kapitalisten dit eist.

In het kapitalisme worstelen voortdurend aan elkaar toegestelde krachten en verbuigen de wederzijds gestelde doeleinden, of heffen ze somwijlen op. De Nederlandse bourgeoisie wil de weg naar staatskapitalisme niet verder gaan, dan haar winstbelang meebrengt. En ook het Amerikaanse kapitalisme heeft zeker geen voorliefde voor staatskapitalistische experimenten, voor zover ze die niet in haar belang acht. De doorvoering van het staatskapitalisme vindt zijn beperking in het kapitaalbelang. Daarom is dit streven naar staatsbemoeienis een voortdurend vooruit en dan weer gedeeltelijk teruggaan. De staats-socialisten zijn in dit proces slechts de noodzakelijke krachten om de op den duur onvermijdelijke voortgang op die weg door te voeren en om daarbij de arbeiders op sleeptouw te nemen.

Maar er is meer. Nederland is een klein land in het in betekenis sterk gedaalde Europa. Geen van deze landen, zelfs Engeland niet, is in staat een eigen economisch geheel, zelfstandig op te bouwen.

Speelbal zijn zij geworden in het spel der grote imperialistische machten. Nederland, dat zich op Amerika oriënteren moest, is niet in staat, aan het in 1946 door de regering enthousiast aangevatte welvaartsplan verder te bouwen. Zolang niet vaststaat, in hoeverre Amerika bereid zal zijn ons economisch leven te steunen met dollars, rust het nationale economisch plan op slappe bodem. Onze economie en politiek in Nederland is met handen en voeten gebonden aan hetgeen Amerika krachtens zijn belangen al dan niet wil doen.

Daarom missen wij bij de miljoenennota van de Nederlandse regering reeds

loze schuldbewijzen, wijl niet gedekt door goederen. Het komt alles hierop neer, dat de massa-eindelijk niet meer te eten heeft, niet meer kan werken en ook niet vechten van wege de ontzettende duurte, daar de lonen natuurlijk onnoemelijk-ver achter blijven bij de stijging der prijzen en de arbeiders niet, zoals de fabrikanten de prijzen, de lonen willekeurig kunnen verhogen.

De tegenwoordige regeringen „leiden” deze vernietiging, die alle kranten van uiterst links tot uiterst rechts „opbouw” noemen. Zij leiden de lonen door „loonstop”. Wat fetteijk neerkomt op loonsverlaging, want vóór de loonstop waren de lonen hoger. Wanneer de arbeiders voor wat meer loon vechten, dan huilt links en rechts over inflatie „waardoor de massa's zelf gedupeerd worden”, maar wanneer 3.000.000 per dag wordt uitgegeven voor de oorlog in Indonesia en een miljoen verslindend ambtenaren-apparaat moet worden aangehouden, omdat de massa's buiten ieder bestuur en zeggenschap worden gehouden, dan zwijgt over ieder over het „spook der inflatie”.

De waarborg voor de waardevastheid van de munt is dus, dat geen geld in de maatschappij stroomt zonder dat tegelijk goederen binnen stromen, onbezwaard door improductieve belastingen.

Maar het goud, het goud? Wat voor rol speelt het goud? Dit zullen wij, in een volgend artikel onderzoeken.

het z.g.n. Nationaal Budget en beperkt zich de begroting tot de directe staatsfinanciën en de credietpositie t.a.v. een beperkte wederopbouw.

Het komt er op neer, dat niet „wij”, zelfs niet de Nederlandse bourgeoisie en haar regering, maar de Verenigde Staten zullen bepalen, hoe het Nederlandse Nationaal Budget er zal uitzien.

Zo is de tijdelijke staking van deze economische planvoorlichting zeker geen bewijs, dat wij het vorige jaar overdreven. Integendeel, het is de bevestiging, dat er geen grein van Socialisme in steekt. De directie van de N.V. „het Koninkrijk der Nederlanden” is geen zelfstandige directie van de Nederlandse bezittende klasse. Zij is slechts de zaakwaarneemster, de stroman van het grote buitenlandse kapitaal.

Typend daarbij is, dat wanneer de eerste dag van de vorige week in verband met de langdurige droogte in een aantal Nederlandse dagbladen, van „Het Vrije Volk” tot „Trouw” de blijkbaar als geruststelling bedoelde, door de regering geïnspireerde verklaring kwam: „schralkans zal deze winter zeker geen keukenmeester zijn”, deze uit de bezettingstijd herinnerende officiële voorlichting twee dagen later wordt achterhaald door de verklaring in de miljoenennota, dat „wanneer voldoende buitenlandse hulp (credieten) uitblijft, dit zou leiden tot een terugval van de verzorging van de bevolking beneden het fysiologisch (dat is lichamelijke) bestaansminimum.”

Wij hopen in een volgend artikel nog iets te zeggen over de cijfers uit de nota. De beschouwing die wij nu brachten draagt er o.i. toe bij de arbeiders duidelijk te maken, dat hun een periode van zware strijd om het naakte bestaan wacht, terwijl zij de illusie van staats-socialisme grondig vernietigd.

POLITIEKE DELINQUENTEN EN WIJ

Kort geleden werden in de „Waarheid” meerdere brieven gepubliceerd waarin de schrijvers hun mening ten beste gaven over de houding welke „wij” moesten aannemen, tegenover de naar het burgerleven terugkerende geïnterneerden. Het waren nogal uiteenlopende meningen, maar toch kwamen ze min of meer overeen met hetgeen ook de „Waarheid” zegt: „Streng tegen de groten, mild tegen de kleinen”.

Het verbaast ons niets, dat de „Waarheid” en ook de briefschrijvers deze houding willen innemen, ze is trouwens vrij algemeen. Voor revolutionaire arbeiders, die weten dat ze geen gemeenschap kunnen hebben met de heersende klasse, is zo een houding zeker onvoldoende, zo niet onmogelijk! Streng tegen de groten, de grootverdieners, grootmoedenaars en fascistische leiders? Goed. Maar dezen wordt door de heersende klasse in Nederland de hand boven het hoofd gehouden, op enkele uitzonderingen na, die niet te rehabiliteren zijn.

Vervolg pag. 4

HET GELD (rediet geld)

de-fabrikant zijn wissel uit, waarin de koper aanneemt het bedrag, na verloop van enige tijd te betalen (crediet). Deze wissel is verhandelbaar. Wanneer zij solide is, in een normale transactie tot stand gekomen, tussen soliede firma's, koopt een bank haar. Zij kan dienen ter delging ener schuld, goederen kunnen er mee worden betaald, kortom, zij is geld, zij is betaalmiddel, alleen geen wettig betaalmiddel.

Door hun vaste bedragen en de ondeelbaarheid kunnen zij dat niet zijn. Het is nu de taak der circulatiebank er wettig betaalmiddel van te maken en niet alleen wettig, doch ook praktisch betaalmiddel, door ze in bankbiljetten te veranderen. Aan dit proces behoort geen atoom goud te pas te komen. Indien men er voor zorg draagt, dat geen wissels of andere papieren in de circulatie komen, die niet door goederen gedekt zijn, blijft het geld zijn waarde behouden.

Wat bij het verschijnen, dat wij inflatie noemen, plaats vindt, is niets anders dan het brengen van waarde-papieren in de circulatie, zonder dat zij door goederen gedekt zijn. Deze waarde-papieren scheppen geld, wettig betaalmiddel, de geld-massa in circulatie. stigt. Daar kopen aanbod van

geld is, en vraag naar goederen, neemt de vraag toe en stijgen de goederenprijzen. Daaraan gaat in onze kapitalistische samenleving doorgaans een vernietiging van goederen op grote schaal vooraf. Er schiet de regeringen dan geen ander middel meer over dan de weg inflatie (gelduitzetting—opblazing) te betreden. Als zij voor hun oorlogsvoeringen of, bij het verliezen van een oorlog, voor herstelbetaling in natura, outzaggelijke hoeveelheden goederen nodig hebben, moeten zij zich het benodigde geld daarvoor verschaffen. Eerst heffen zij hogere belastingen. Dit werkt even zeer inflationistisch. De fabrikanten moeten dan hogere wissels uitschrijven, want de belastingen verhogen de prijs van het product. Belastingen kunnen echter niet dagelijks geïnd worden en de regeringen verschaffen zich de nodige betaalmiddelen, door de wet te verkrachten, pardon, door snel een wet te maken, waarbij het hun geoorloofd is, geld bij de circulatiebank op te nemen, te „lenen”, tot bedragen, die zij nooit door belastingen aan het bedrijfsleven kunnen onttrekken en dus nooit terug kunnen betalen zonder weer meer geld te „lenen”. Wat zij aan de circulatiebank in ruil voor wettig betaalmiddel geven, zijn waarde-

ANDERER TWISTEN

„Broeders," heet het in de Internationale, strijdt niet meer voor anderer twisten. Breekt de rijen, hier is Uw kamp." Dat kamp is het klasse-kamp. Het kamp van de klassenstrijd.

Bevrijd van de koloniale heerschappij der Nederlandse bezittende klasse, vrij ook gekomen van dat andere imperialisme van Japan, dat de Nederlandse heerschappij in de tweede wereldoorlog van de Indische wateren verdreven had, maar toch uiteindelijk te zwak, om de macht van Amerika in het bijzonder te weerstaan, stonden de eeuwen uitgebuiten en onderdrukt voor het onverwachte feit de bodem en de bedrijven in eigen hand te krijgen. Al hun slaafse legden zij af, vrij als zij waren op eigen grond. En ondanks hun gebrekkelijk inzicht, ondanks hun oude slavenpositie, trokken zij de conclusies en namen de cultures en de bedrijven in eigen hand en zetten, zo goed en zo kwaad als zij dit konden, het economisch leven weer op gang. Jong nog zijn hun organisaties en zonder twijfel moeten die organisaties die de naam van vakbeweging dragen, organisaties zijn, die een volkomen andere instelling hebben dan de oude bewegingen van de naam in Europa. Terwijl die oude bewegingen hier door hun historie en tegenwoordige taak volkomen ongeschikte instrumenten zijn geworden in de komende klassenstrijd, zijn de formaties van de arbeiders en boeren in Indonesië ongetwijfeld sterk onderhevig aan het revolutionaire willen van de vrij geworden arbeiders-slaven. Hoe ook de ontwikkeling van die arbeidersbonden zal zijn, ze nu op één lijn te stellen met de vakorganisaties van het oude Europa zou dwaas zijn.

Over de gehele wereld heerst nog het kapitalisme. Het is eensgezind op dit ene punt, dat ook op de eilanden van Insulinde de „normale" orde, de kapitalistische orde dient te worden hersteld. Een einde moet worden gemaakt aan de toestand, dat in Indië arbeiders en boeren als vrijen rondlopen met opgeheven hoof-

Vervolg van pag. 3
teren zijn. Ze nemen hun plaats weer in, want ze behoren tot de heersende klasse, die in haar geheel indien nodig even wreed tegen de arbeiders zal optreden. De arbeiders zijn de onderdrukte klasse, zij oefenen de rechtspraak niet uit. Streng te willen zijn tegen de groten, blijft een vrome wens.

Maar mild tegen de kleinen? Ook als ze zich als dienstwillige beulen en knechten laten gebruiken tegen de strijdende arbeiders, zoals ze het deden in dienst van het duitse fascisme? Als ze als onderkrulpers of spionnen optreden en zo opnieuw de werktuigen worden van de heersende machten? Deze gedachte uitspreken, betekent meteen alle „mildheid" afwijzen. Mild zijn is iets, wat in de klassenstrijd niet thuis hoort. Maar als zij zich omgekeerd als klassenstrijders betonen, als ze geleerd hebben, dat ze naast hun arbeidskameraden in de strijd moeten staan, dan zijn het onze kameraden.

den op de eigen, en in gemeenschappelijk bezit zijnde, fabrieksterreinen en cultures.

Omgekeerd, wat zich daar voltrok is ons aller arbeiders-ideaal. Reeds daarom moet het proletariaat over de gehele wereld en moet dus ook de Nederlandse arbeidersklasse wanneer zij er zich bewust van wordt wat zich in Indonesië afspeelt, zich solidair voelen met deze extremisten. Of zij die bewustheid bezit en of zij zich solidair gedraagt, is een andere vraag.

Wij spraken over de eensgezindheid bij de heersende klasse, inzake het herstel van de normale orde. Verder dan dat, gaat natuurlijk die eensgezindheid niet. Integendeel, onafgebroken gaat de onderlinge strijd om de machtsposities en de winstmogelijkheden.

In Nederland bestaan ten aanzien van de te volgen politiek twee stromingen. Dat is verklaarbaar. Er zijn er die nog volkomen doortrokken zijn van de oude koloniale blanke-meester-mentaliteit. Zoveel jaren hebben zij, of hun familie en klassegenoten, zich absoluut meester geweten, bezaten zij de mentaliteit dat elke gezagsaanranding neergeslagen moest worden, dat bajonetten en galgen, uitwijzing of opsluiting in de Digoelkampen de enige remedie was, dat hun denken tegenover hen, die zich vergrijpen aan hun macht en bezit geen andere richting kon nemen. Zelfs een gedeelde macht met een zich min of meer zelfstandig voelende bovenlaag zien dezen als een aantasting van hun positie. Voor de Gerbrandy's en de koloniale burgerlijke en militaire ambtenarij, was de oplossing reeds direct „soldaten".

De progressieven kennen meerdere uitgangspunten, maar naarmate zij minder met de Sjahri's konden bereiken, naarmate ze minder in staat bleken, een einde te maken aan de verstoring van de maatschappelijke orde, liep hun politiek optreden meer uiteen.

Uitgangspunten als een nieuwe „ethische politiek", die er op neer zou komen, de macht met de Indonesische intelligentia te delen en de toepassing van een verdeel en heers politiek (wij denken aan de gegeven klasseverhoudingen zelf en ook aan de Malmo-poging) moesten schipbreuk leiden, zodra deze bovenlaag niet in staat bleek een kapitalistische orde te herstellen. Zo won de kolonialen-mentaliteit in de hoofden van Nederlands politici steeds meer terrein. Daardoor worden nu echter ook voor de toekomst de verhoudingen, voor de Nederlandse bourgeoisie in Indonesië danig bedorven. Welke Indonesische beweging, die steunen wil op belangrijke volksgroepen zal, wanneer daar enigszins burgerlijk-democratische verhoudingen zullen blijven, met de overheersers, achter de groene tafels

kunnen en willen plaats nemen om als verraders te worden aangezien! Dit is de zorg van hen die zich nog werkelijk progressief wanen.

De Amerikaanse politiek is een gans andere. Ook een nationaal vrij verklaard Indonesië zal, wanneer ze haar economie wil opbouwen, een ontzaglijk grote kapitaalbehoefte kennen. De Amerikaanse bourgeoisie weet, dat het straatarme Nederland daartoe niet bij machte is. Amerika staat gereed de erfenis over te nemen. Een snelle kapitalistische ontwikkeling van Indonesië, medebrengende een belangrijke stijging van het levenspeil van de Indonesische arbeiders, betekent niet alleen levering van machines, transportmiddelen, fabriekinstallaties enz., maar houdt ook de mogelijkheid in van allerlei leveringen van consumptiegoederen.

Natuurlijk gaat vooraf, dat de kapitalistische „orde" in orde moet komen. Maar nu dit blijkbaar niet goedschiks gaat, is het het beste, van de nood een deugd te maken. Om beurten een beetje vriendelijkheid naar de zijde van de Republiek en de Nederlandse staat, en de tijd zorgt voor de rest. Die rest is voor Amerika slechts winst. De Nederlandse bourgeoisie haalt door zijn politiek optreden, voor het wereldkapitaal de kastanjes uit het vuur. Naar mate bij het wordingsproces van de z.g.n. nationale onafhankelijkheid de Nederlandse bourgeoisie zich meer gehaat maakt, naar die mate groeit de in de toekomst even zekere Amerikaanse invloed, des te sneller.

De Republikeinse regering was in de aanvang, uit de overweging, dat eigen macht veiliger zou zijn in een combinatie met het zwakke, Nederland dan met het overmachtige Amerika, geneigd tot een harmonieuze klassenpolitiek met onze bourgeoisie. Thans wendt zij zich meer en meer naar U.N.O. en Amerika.

Dit alles speelt zich af, hoog boven de hoofden van „vrijen" in Indonesië. Nochtans zijn zij zelf de aanleiding tot deze imperialistische politiek. Hun nederlaag, hun geëiste onderwerping is de inzet van het geheel. Hoe zeer mogen deze dapperen aanspraak maken op ons aller sympathie. De twisten en diplomatieke handelingen tussen de imperialisten mogen ons onberoerd laten, de strijdenden aan het klassefront hebben alle aanspraak op onze hulp.

Werft

nieuwe abonne's

voor

„Spartacus"

4 OCTOBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 39

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A dam

DIPLOMATEN- EN STROP-POLITIEK

Op de algemene vergadering van de U.N.O. te Lake-Succes in Amerika, die kort geleden na een lange tussenpoos weer bijeen kwam, heeft de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, Marshall, buitengewoon heftige aanvallen tegen Rusland gericht. Wischinsky heeft niet minder scherp geantwoord. De Amerikaanse voorstellen, die er op doelen het vetorecht der grote mogendheden op te heffen en een internationale organisatie in leven te roepen, die naast de Veiligheidsraad handelend kan op treden in internationale geschillen, staan hier niet los van. Het Russische TASS Agentschap, dat na deze aanvallen de wereld in seinde, dat de dagen van de U.N.O. geteld zijn, en men er rekening mee moet houden, dat deze het volgende voorjaar niet meer bestaat, zal dan ook wel niet ver bezijden de waarheid zijn.

Lake Succes is ver en de wereld van de diplomaten ligt nog verder uit de gezichtskring van ons gewone mensen. Als de kranten er geen melding van maakten, zouden wij het niet eens merken, hoe zij elkaar bevechten. Wat dezen voor ons bekoststoven, merken we wel. Wij herinneren ons nog allen heel goed, wat er op volgde, toen Duitsland, Italië en Japan de Volkenbond verlieten. Onafwendbaar kwam de tweede wereldoorlog naderbij. Hetzelfde gaat nu gebeuren, alleen in een veel sneller tempo.

Zolang de diplomaten der verschillende landen nog bij elkaar zitten, al vechten zij dan om elk stukje grond, macht en invloed, zijn ze toch nog met elkaar verbonden, omdat het nog mogelijk schijnt, langs diplomatieke weg voor hun land iets te bereiken. Maar als blijkt, dat daarvoor geen kans meer is, als integendeel de strijd, die in de wereldlijk buiten de conferentiezalen wordt uitgevochten en scherper en scherper komt te liggen, door het parlementaire geredetwist in de

toch al machteloze wereldorganisatie alleen maar belemmerd wordt, dan worden de laatste banden verbroken. Tot de onvermijdelijkheid daarvan is Amerika zonder twijfel gekomen.

Ook Rusland, de grote tegenstander van Amerika, heeft geen illusies meer. (als de heren van het Kremlin ze ooit hadden), het antwoord van Wischinsky was duidelijk genoeg. Maar redevoeringen van diplomaten zijn woorden, die men kan verbuigen en anders uitlegen. Anders staat het met de voorstellen van Amerika, die, als ze worden aangenomen, Rusland en zijn satelieten zullen dwingen, de U.N.O. te verlaten. En anders staat het met het optreden van Rusland tegen politieke leiders, die binnen zijn machtsgebied zich aan de kant van Amerika scharen. Ze worden, zoals de leiders van de boerenpartij in Bulgarije, Petkow, ter dood gebracht door de strop.

„Er zullen geen Nicalai Petkofs in Bulgarije meer zijn," schrijft de U.P. correspondent, en de „Waarheid" voegt er aan toe. „Hij heeft gelijk." Er zullen ook geen Petkofs meer zijn in Tschecho-Slovakije, in Polen, Hongarije, Roemenië en Oostelijk-Duitsland, en als ze er komen, wacht hun de strop. Dit is het antwoord van Rusland op de aanvallen, die Truman en Marshall hebben ingeleid. Zullen er nog dwazen zijn, die geloven, dat twee landen, die zo tegen elkaar optreden, samen in één wereldorganisatie de vrede kunnen bewaren?

De conferentie van Europese landen, die in verband met het plan-Marshall in Parijs vergaderden, en hun rapporten hebben ingeleverd, om van de beloofde dollarzeggen hun deel te ontvangen, komt daardoor in een bijzonder licht te staan. Ze zullen de dollars ontvangen, als ze bondgenoten van Amerika worden. Het plan-Marshall wordt de nieuwe „Leen en Pachtwet" waardoor aan bondgenoten

de middelen worden verstrekt, om aan de zijde van Amerika mee te strijden in de aanstaande wereldstrijd.

De nieuwe politiek van de Engelse Labourregering, aangekondigd door de rede van Bevin op het vakverenigingscongres te Southport, duidt op een poging, zich hier buiten te houden. Het zal niet makkelijk zijn, het economische leven in Engeland zonder de hulp van Amerika in gang te houden, maar zelfs als het mogelijk zou blijken, steunend op het Engelse wereldrijk, een bepaalde zelfstandigheid te herwinnen, zelfs dan kan Engeland bij een nieuwe wereldbrand er zich niet buiten houden. Het komt evenals Rusland even voor de tweede wereldoorlog op de wip te staan, en kan de weegschaal naar de ene of de andere kant doen doorslaan. De toestand wordt daardoor alleen maar gevaarlijker.

Het zou verkeerd zijn, slechts naar de politieke maatregelen van Rusland in zijn machtsgebied, of naar de diplomatieke zefzen van Amerika en de U.N.O. en zijn optreden in Griekenland, Turkije en Mandsjoerije te kijken, om te peilen, hoe diep de tegenstellingen reeds zijn geworden. De binnenlandse strijd in Italië b.v. waar de met Rusland gelieerde communistische partij tracht zich van de regering meester te maken, om dit land aan de kant van Rusland te brengen, levert hiervoor het beste bewijs. Niet dat in de andere Europese landen geen zelfde poging wordt gedaan, maar in Italië is de grote massa der werkende bevolking in beroering. Massale stakingen volgen elkaar op, vandaag zijn het 500.000 landarbeiders, morgen meer dan 100.000 metaalbewerkers, die het werk neerleggen. En de nood stijgt, want de inflatie van het geld is zo ver voortgeschreden, dat er geen houden meer aan is. Het loon heeft haast geen betekenis meer en de verzorging met levensmiddelen door de distributie is geheel onvoldoende. De massa's der arbeiders en boeren, die tegen deze toestanden in verzet komen, worden door de stalinistische leiders in het gevecht gebracht tegen de regering, die haar ruggesteun zoekt bij Amerika, en om deze leiders zelf in het zadel te helpen. Als de kranten een massavergadering van 800.000 personen melden, die